

Crisbru: «El procés de caure i tornar-se a aixecar és molt interessant»

Conversem amb la líder de la banda barcelonina guanyadora del Premi Èxit del Sona9 2021, Cristina Brugada, sobre el primer disc 'Addicta'

Crisbru | Juan Miguel Morales

A **Crisbru** els agrada somiar a gran escala. La banda barcelonina liderada per Cristina Brugada va guanyar el Premi Èxit del concurs Sona9 2021 i el guardó li permetrà fer una minigira per diversos festivals catalans. Ara, **Crisbru** ha ultimat els últims detalls i presenta el seu primer àlbum, *Addicta* (Right Here Right Now, 2022), que reflexiona al voltant de les diferents fases de les dependències a través de les cançons. El Treball de Final de Grau del Taller de Músics serà l'excusa perfecta per fer arribar les seves melodies al màxim de gent possible, i serà com cuinar, perquè en gaudeixes quan hi ha algú que ho tasta.

El Premi Èxit del Sona9 comporta material musical per valor de 1.500 euros i una minigira per festivals. Què n'espereu?

La gira començarà al setembre i l'espero amb candeletes, perquè coincidirà amb la sortida del nostre primer disc, *Addicta*. Tinc molta experiència en concerts en viu, fa molts anys que canto en bandes de versions i d'autor, però amb aquest projecte propi m'hi va el cor i l'ànima d'una altra

manera. Tocarem a festivals molt ben triats i especials, com el Mercat de Música Viva, la Mercè a Barcelona i Santa Tecla a Tarragona, espais que impulsen nous artistes, amb molts programadors i periodistes que ens interessa que es puguin veure.

Pel que fa al disc, 'Addicta' parla d'experiències personals?

Majoritàriament soc la inspiració de les meves cançons, amb l'excepció dels poemes, un de Juana Dolores ("Desdir-se") i un altre de Felícia Fuster ("No em despulleu"). Són inputs externs que m'han ajudat a sortir de la zona de confort i m'han portat a un altre lloc. El que tinc clar és que mai res està creat d'una sola manera, cada cançó té molts estímuls i hi ha participat molta gent, no hi ha una sola dinàmica per a totes. L'argument de les cançons més intenses del disc, però, realment surt de dins meu.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Ce_iuhzsjAM

La temàtica del disc són les dependències, concretament les drogues. Per què vas triar aquest tema?

Vaig estar una època consumint drogues i tot el meu entorn hi estava implicat. Vaig tenir un debat molt fort entre si estava bé o malament, i què havia de fer. Vaig tenir un daltabaix a la vida, els valors se'm van capgirar totalment i vaig necessitar parar, analitzar, demanar ajuda i partir de zero. Un cop vaig començar a estar millor, no volia fer veure que no havia passat res, perquè el meu objectiu va ser continuar treballant en el que m'havia passat per ajudar els meus amics. Vaig donar-hi moltes voltes, i la millor manera va ser dedicar-hi el Treball de Final de Grau del Taller de Músics. El procés de caure i tornar-se a aixecar és molt interessant.

Darrere un àlbum basat en un tema tan delicat com les addiccions i els seus tabús, hi ha una voluntat de conscienciació?

Quan es parla de problemes socials com les addiccions es pot voler generar un canvi, però no és un objectiu que tingui de manera activa. Som músics i volem fer art. No vull frivolitzar amb el tema, perquè no soc metge. Soc una artista que ha fet un estudi sobre les addiccions i després ho ha plasmat en un treball creatiu. M'he basat en la part artística, explicant el que sentia, i si a la gent li serveix d'ajuda o li agrada escoltar-ho, endavant. I si això comporta alguna transformació en qualsevol persona, ja serà increïble.

SOMNIS DE FUTUR

Quins són els teus somnis de futur?

El futur del projecte és treballar en un segon àlbum, tot i que encara no ha sortit el primer. Estic tot el dia pensant constantment en noves cançons, se m'acumulen i ja voldria gravar un altre disc. Fer cançons i discos és divertidíssim, és el que més m'agrada en el món, tot i que també volem fer concerts i donar-nos a conèixer. No vull quedar-me al marge, vull arribar al màxim de gent possible. És una feina que hem fet entre molts, i em sabria greu que es quedés en un calaix. Quan acabes de cuinar és bonic que hi hagi algú s'ho mengi, i si has compost i enregistrat un disc increïble, està bé que no només l'escoltin els teus amics!

Crisbru Foto: Juan Miguel Morales

Ja fa temps que et mous als escenaris. Com va començar la teva afició per la música?

Tot va començar quan un amic que feia classes de bateria necessitava una veu per gravar una cançó. Jo no cantava, només a casa, com la majoria d'adolescents, però vaig anar-hi i aquell professor em va animar perquè m'apuntés a classes. Li vaig fer cas, i va ser aleshores que vaig començar a pensar de ser cantant. Va arribar un moment en què em vaig cansar d'interpretar temes dels altres, i vaig voler cantar els meus propis.

En els primers temps et fixaves en altres artistes catalans o de fora?

Els meus referents són una barreja. Vaig començar de petita escoltant música anglosaxona, però de més gran em va interessar la música en català i castellà. En el meu aprenentatge hi ha hagut dues èpoques diferenciades: l'etapa de la infància i l'adolescència, i les posteriors, quan les coses m'han afectat de manera especial i he descobert artistes que m'han agradat conscientment. Al cotxe escoltava **The Veatles**, **James Taylor** o **Toquinho**, però de més gran van començar a triar artistes com **Erykah Badu** o **D'Angelo**. I de la música en català em vaig enamorar de **Sílvia Pérez Cruz**; sempre m'ha agradat la seva capacitat de cantar amb tan poca música, quan la seva veu és tot. I també hi ha músics del 2000 que potser no es consideren 'bona música' però que han estat un referent, com **Blink-182** i **Simple Plan**. Els grups que he escoltat a la meua habitació d'adolescent també m'han marcat profundament.

Amb tantes influències diferents, com has construït la teva essència?

L'aprenentatge no s'acaba mai, ara sento que tot just començo a construir-me. Al principi fas i proves, i fins que no entens el que has fet han de passar uns quants anys per mirar enrere i analitzar-ho. Jo sempre m'he interessat per veus femenines, les escoltava i volia ser com elles. No estic tancada en un sol estil ni una manera de fer, però considero que em dedico al pop, que ja en si suposa una barreja de molts estils.

T'acompanya una banda de quatre músics amb el guitarrista Marc Casanovas, el baixista Pau Rosés, el bateria Joan Vilalta i el teclista Josep Pou. Quin vincle t'hi uneix?

La banda és l'altra meitat de mi mateixa. No em considero ?jo i ells', Crisbru soc jo al 50% i ells l'altre 50%. Sempre hi ha una cara visible i el projecte porta el meu nom, però en els fons som un grup. Per sort som molt amics i no passa ni un dia que no agraeixi que estiguin fent música amb mi i que hagin seguit el mateix procés musical, que m'ajudin a prendre decisions i que col·laborin en tot. Un projecte artístic té molts aspectes que cal definir, des de quina roba et posaràs als directes fins a fer els horaris d'assajos, preparar el rider tècnic o les llums dels concerts... Per a una persona sola això seria molt complicat.

Crisbru Foto: Juan Miguel Morales

Els membres de la banda també participen en la composició de les cançons, o tu ets la creadora?

Normalment porto els acords i una melodia, però pot haver-hi altres vies. Puc presentar un tema a l'assaig i el muntem amb la resta de músics o, si vull una base electrònica, l'envio als productors Miquel Cuxart i Unai Eizagirre perquè me la transformin. I també hi ha peces de l'àlbum que han funcionat al revés, quan els productors m'han enviat una base i després jo he escrit una lletra. Qualsevol decisió compartida durant el procés de composició fa que tot quedi més enriquidor. És un procés infinit i absolutament desconegut, perquè cada persona ho fa diferent i el resultat és apassionant!

Crisbru va guanyar el Premi Èxit del concurs Sona9 com a tercers classificats. Com has viscut l'experiència?

Ha estat positiva perquè hem après moltes coses i hem tingut l'oportunitat de fer-ne moltes altres, com per exemple gravar a la Bucbonera, però també hi ha hagut una part intensa, perquè han estat molts mesos. Quan ens vam apuntar al Sona9 no imaginava la magnitud del que em venia al davant. Em vaig apuntar moguda per la il·lusió i, com que no em volia crear expectatives, no vaig planejar res per evitar endur-me la decepció de no ser elegida. Ha estat una manera de forçar-me a la professionalització i de fotre'ns canya en el pla artístic, perquè ens exigien que féssim i decidíssim sobre el nostre projecte.